

Arrest

nr. 246 368 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 september 2020.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PARMENTIER die *loco* advocaat P. STAES verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 207 694 van 13 augustus 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij haalt aan dat zijn schoonbroer A. overleden is in maart 2017 en dat zijn broer en zijn moeder vaak dienden te verhuizen. Zijn moeder kan niet terug naar huis en het huis kan niet verkocht worden. Hij heeft foto's van zijn ouderlijke woning die vernield werd. Zijn schoonbroer werd gedood door de familie van H. toen hij het huis wilde verkopen. Hij vreest nog steeds gedood te worden door de familie van H. en leden van de al-Hashd al-Shabi. Zijn vriend H. is nu ook betrokken bij de al-Hashd al-Shabi en hij is bang van H.. Daarnaast verklaart hij dat hij sjiitisch moslim was, maar dat hij sinds twee jaar niet meer gelovig is. Hij is op zoek naar Allah maar hij vindt hem niet. Hij voelt zich nu vrij en zijn leven is beter geworden sinds hij geen moslim meer is. Hij ervaart meer vrijheid op seksueel vlak in België. Hij heeft sinds anderhalf à twee jaar seksuele contacten met transvrouwen en soms ook met jongens.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde hij volgende documenten neer: zijn originele identiteitskaart, foto's van een vervallen woning, foto's van zijn vader, foto's van een gewonde of overleden persoon en foto's betreffende de politieke situatie in Najaf.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich

bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker werpt met zijn algemene kritiek in het verzoekschrift geen ander licht op de motieven (zoals o.a. de vaststelling dat verzoeker op heden nog geen concrete problemen heeft gekend omwille van zijn afstand van de islam, dat zijn familie niet op de hoogte is van zijn keuze om de islam niet langer aan te hangen, dat hij er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over zijn religieuze overtuigingen, dat zijn verklaringen over zijn zoektocht naar God bij andere geloven allerm minst geloofwaardig bleken te zijn, dat hij vage verklaringen aflegde over de situering in de tijd van zijn beslissing om niet langer de islam te praktiseren, dat hij zijn afstand van de islam laattijdig heeft aangebracht,...) uit de bestreden beslissing waaruit kan besloten worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde afstand van de islam en bijgevolg er ook niet kan aangenomen worden dat hij eventueel problemen zou kunnen krijgen bij terugkeer naar Irak omwille van zijn voorgehouden apostasie.

6. Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift dat: "Uit de bestreden beslissing kan voorts ook niet worden afgeleid of de verwerende partij een onderzoek heeft verricht inzake de verwestering van verzoeker of het gegeven dat verzoeker als verwesterd zal aanzien worden wegens zijn jarenlang verblijf in België.". De Raad merkt op dat verzoeker een eventuele verwestering niet heeft aangehaald op de DVZ en het CGVS waardoor het logisch is dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gedaan naar een eventuele verwestering van verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek. Uit het loutere gegeven dat verzoeker reeds jarenlang verblijft in België, kan niet worden besloten tot het bestaan in zijn hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt dat verzoeker bij een terugkeer naar Irak werkelijk problemen zal kennen omwille van zijn verblijf in België. Hij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij in Irak anders gepercipieerd en geïsoleerd zal worden noch toont hij aan dat zijn verblijf in België voor hem risico's inhoudt, dat hij zijn leven niet opnieuw zou kunnen opnemen in Irak, en dat hij zich in zijn land van herkomst niet zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende wetten, regels en gebruiken. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds lange tijd in België verblijft en (hierdoor) verwesterd is, doch men dient zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

7. Verzoeker betwist en bekritiseert zeer algemeen doch weerlegt noch ontkracht de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn seksuele activiteiten in België: "Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, bracht u nog een nieuw element aan dat uw seksuele activiteiten in België betreft. U ervaarde meer vrijheid in België op persoonlijk vlak wat u ertoe bracht uw seksualiteit op een andere manier in te vullen dan in Irak. In Irak zou niets gemogen hebben en was u gefrustreerd op seksueel vlak. Zelfs masturbatie is niet toegelaten en u kon dan ook niets ondernemen om uw seksuele verlangens in te vullen (CGVS, pg 11). Sinds ongeveer anderhalf à twee jaar zou u in België op regelmatige basis seksuele contacten hebben en dit ook met jongens en met transgender personen. U gaat dan naar de bordeelbuurt nabij Gent-Dampoort of Antwerpen. U bezoekt 'cinema's' waar u bevredigd wordt door transgender personen, met name transvrouwen. U hebt met geen woord gerept over dit element in het kader van uw interview bij de DVZ. Nochtans werd u er bij de DVZ op gewezen dat u in het kader van een volgend verzoek niet sowieso opgeroepen zal worden door het CGVS en dat u dan ook essentieel is om alle nieuwe elementen op dat moment aan te brengen (zie verklaring volgend verzoek DVZ). Het gegeven dat u dit element geheel onvermeld liet bij de DVZ, illustreert dat u geen gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van uw seksueel gedrag in België. Uit nadere bevraging van dit nieuw motief, bleek dit inderdaad zo te zijn. U haalde immers geen concrete problemen aan die u reeds zou gekend hebben omwille van uw seksuele activiteiten in België en het bleek dat niemand in Irak op de hoogte is van uw seksueel gedrag (CGVS, pg 11). U gaf enkel uiting aan een hypothetische vrees voor de Iraakse overheid. U zou indien u betrappt zou worden met een jongen in Irak een gevangenisstraf van 15 jaar en 1 maand kunnen oplopen (CGVS, pg 12). Een dergelijke zuiver hypothetische vrees is onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te kunnen maken.

Gezien u sprak over seksuele betrekkingen als homoseksueel, werd u gevraagd te verduidelijken wat uw seksuele geaardheid is. U sprak in dat verband enkel over het seksuele aspect, waarbij u aangaf dat het u erom gaat uw seksuele frustratie of energie kwijt te raken, dat het daarbij niet zoveel uitmaakt of het om een man of een vrouw gaat, dat u soms een jongen zoekt om u oraal te bevredigen, dat u seksuele betrekkingen gehad hebt met meisjes, maar ook op mannen valt en dan vooral transgender personen en bij voorkeur een transgender met vrouwelijke borsten en dat u gewoon valt op de borsten en de billen (CGVS, pg 11). Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u biseksueel bent of heteroseksueel, begon u opnieuw over het seksuele aspect. U verklaarde dat u op alle twee valt, maar meestal op mannen die vrouwelijke borsten hebben en een aantrekkelijke bilpartij en dat seks met mannen soms beter is dan met meisjes (CGVS, pg 11). Toen er gepolst werd of u interesse had in een partnerrelatie met een man, begon u alweer over het lichamelijke aspect, namelijk dat u misschien in de toekomst dat zou willen, maar dan zou u wel een transgender moeten vinden, dat u wel houdt van transgender personen, liefst mannen zonder mannelijk geslachtsorgaan (CGVS, pg 12). Op de vraag of u een romantische relatie wilde met een transgender persoon of dat het u enkel om seksuele handelingen ging, antwoordde u dat de handeling van de transgender tijdens de seks aantrekkelijker is dan deze van meisjes, dat meisjes zulke dingen niet doen en dat u er heel veel van genoten hebt (CGVS, pg 16 en 17). U gaf vervolgens weliswaar aan dat de gevoelens van de transgender voor u aantrekkelijk zijn, dat die persoon tijd voor je maakt en afspraken maakt, maar dat u hen meestal gewoon in de cinema ontmoette, daar u geen tijd had voor een relatie (CGVS, pg 17). Vervolgens beantwoordde u echter de vraag of u dan een echte romantische relatie zou willen met een transgender als volgt: "Hij moet wel zonder penis zijn of een kleine. Als hij de borsten van meisjes heeft, voor mij is het geen probleem om gewoon naar de bordelen te gaan" (CGVS, pg 17). Dit verduidelijkt eens te meer dat het u enkel om het seksuele aspect gaat en dat u geen verlangen hebt naar een duurzame partnerrelatie met een transvrouw. Nog werd u gevraagd de emoties toe te lichten die u ervaarde toen u voor het eerst seksueel contact had met een transgender persoon. U bleef bij de feitelijkheden en sprak opnieuw enkel over seksuele en lichamelijke aspecten (CGVS, pg 13). Nadat u nogmaals de kans kreeg om over het emotionele aspect te spreken, kon u enkel zeggen dat u 'gewoon opgelucht' was (CGVS, pg 13). Daarnaast bleek dat uw seksuele dromen - fantasieën zou u in Irak niet gehad hebben want dit was verboden - in Irak over meisjes gingen (CGVS, pg 15) en dat u in staat bent om een bevredigende seksuele relatie te onderhouden met een vrouw (CGVS, pg 16). Uit het geheel van uw verklaringen, blijkt dan ook dat er geen sprake is van een homoseksuele of biseksuele geaardheid in uwen hoofde. U verwees enkel naar fysieke en seksuele aspecten. Een geaardheid maakt echter een intrinsiek onderdeel uit van iemands persoonlijkheid en kan bijgevolg niet gereduceerd worden tot één aspect, namelijk het seksuele. Het loutere gegeven dat u in België seksuele activiteiten hebt ontplooid waarbij u een voorkeur hebt voor transvrouwen, kan bijgevolg niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

U dacht ook dat het voor u, in geval van terugkeer naar Irak, heel moeilijk zou zijn om te stoppen met uw seksueel gedrag, gezien dit gedrag voor u inmiddels een gewoonte geworden is (CGVS, pg 12). Gelet op uw verklaringen waaruit blijkt dat u zich wel degelijk seksueel aangetrokken voelt tot vrouwen, bijvoorbeeld tot H.(...) of tot uw Belgische ex-vriendin V.(...), kan er niet aangenomen worden dat u in Irak uw seksuele verlangens onmogelijk zou kunnen invullen en dit in het kader van een partnerrelatie met een vrouw (CGVS, pg 16). Het CGVS is zich ervan bewust dat u wellicht uw seksueel gedrag zou moeten aanpassen in geval van terugkeer naar Irak aan de aldaar geldende maatschappelijke en religieuze voorschriften, normen en waarden. Dit maakt echter in uw geval geen schending uit van uw fundamentele grondrechten. Er wordt immers niet van u verlangd dat u een geaardheid zou verbergen, gezien er in casu geen sprake is van een diepgewortelde niet-heteroseksuele geaardheid, noch wordt van u geëist dat u elke vorm van seksuele activiteit zou staken in uw land van herkomst.”

8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de zuidelijke provincies geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 september 2020, wijst verzoekende partij naar haar aanvullende nota. Zij licht toe dat het niet eenvoudig was voor haar om zich te uiten en dat zij dit ook niet durfde aan te kaarten bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij benadrukt dat schaamte en angst maken dat zij zich niet durfde te *outen* als homo, wat ze nu wel doet. Verzoekende partij wijst er op dat zij zwaar werd mishandeld omwille van haar geaardheid en zij zich in maart 2020 heeft *geout*. Zij heeft contact gezocht met drie organisaties, telefonische contacten omwille van covid-19, die haar mentaal gesteund hebben. Verzoekende partij

wijst er tevens op dat zij op het werk gepest wordt omwille van haar geaardheid. Ter ondersteuning van haar relaas voegt verzoekende partij verschillende attesten toe van organisaties die haar begeleiden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

4.2.1. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, waarbij zij wijst op haar angst en de schaamte om zich te uiten, blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier dat zij haar voorgehouden homoseksuele geaardheid en in het bijzonder de seksuele beleving hiervan (wel) al eerder, en dit met klaarblijkelijk groot gemak, uitgebreid en nadrukkelijk heeft aangekaart.

Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 6 september 2019 (administratief dossier, stuk 5), ruim een half jaar dus voor zij zich (in maart 2020) zou hebben *geout*, blijkt immers dat verzoekende partij geen terughoudendheid aan de dag legde met betrekking tot haar seksuele daden en voorkeuren. Integendeel zelfs, verzoekende partij legde hier, zo blijkt duidelijk uit haar verklaringen, met een ogenschijnlijk groot gemak openlijk en zonder schroom verklaringen over af.

Zo ging verzoekende partij zeer nadrukkelijk, uitvoerig en expliciet in op in het bijzonder haar seksuele activiteiten hier in België. Verzoekende partij, die op haar persoonlijk onderhoud op 6 september 2019 aangaf vanaf haar vijftiende of zestiende, toen zij nog in Irak woonde, al dergelijke verlangens te hebben, gaf aan van haar (seksuele) vrijheid in België te genieten en *“gewoon alles geprobeerd”* te hebben, *“zoals seksuele betrekkingen, zelfs als homoseksueel ook”*. Waar zij blijkens haar verklaringen dergelijke verlangens dus al veel eerder in Irak had, doch *“daar gewoon gefrustreerd”* was omdat het daar niet kon en mocht, kan ze in België doen waar ze zin in heeft, daar de maatschappij hier vrij is. Verzoekende partij verklaarde meermaals een voorkeur te hebben voor *“transgenders, liefst mannen zonder penis”* en beschreef de allereerste keer dat zij seks had met een transgender als volgt: *“Het was rond 2017, ik ging toen naar de cinema, je moet gewoon 12 euro betalen, je gaat naar boven om naar een pornofilm te kijken, toen ik naar boven ging, zag ik allemaal, overal mooie borsten, ik dacht dat het meisjes waren, maar het waren gewoon mannen, door die omgeving eigenlijk raak je geil, opgewonden, dan komen ze naar jou, lief, om jou te bevredigen, ze droegen allemaal meisjeskleden. En hun achterwerken waren mooier dan die van de meisjes”*. Op de vraag van de commissaris-generaal of zij op mannen valt of dit eigenlijk puur omwille van de seks is, stelde verzoekende partij onomwonden het volgende als antwoord: *“Het gaat me mijn seksuele frustratie of energie kwijt te raken, het maakt niet zoveel uit of het een man of een vrouw is, ik ga soms naar de cinema, dan probeer ik een jongen te vinden om mij te pijpen, zo gaat het”*. Wanneer de commissaris-generaal haar vervolgens de vraag stelde of zij los van het seksuele een romantische relatie met een vrouw wil of dat ook met een man zou willen, antwoordde verzoekende partij: *“Ik heb seks gehad met meisjes, maar ik val ook op mannen, vooral op transgender, vooral als ze borsten van meisjes hebben, dat is wel aantrekkelijk. Ik val gewoon op de borsten en de konten”*. Op de vraag of ze dan biseksueel of heteroseksueel is, luidde haar antwoord: *“Op alle twee, maar meestal op mannen eigenlijk die borsten van vrouwen hebben en aantrekkelijke konten, seks met mannen is soms beter dan met meisjes”*. Verzoekende partij gaf aan dat het *“sinds 1.5 of 2 jaar geleden”* een gewoonte is om op wekelijkse basis haar seksuele lusten bot te vieren. Ze legde haar ervaringen hierover ongegeneerd bloot en gaf o.a. aan ongeveer tweemaal per week in Gent of Antwerpen naar een seksbioscoop te gaan. Ze herhaalde haar voorkeur voor *“(…) transgenders, met de borsten van vrouwen, liefst zonder penis, of een kleine, met een aantrekkelijk achterwerk”*. Gevraagd of haar interesse enkel voor de seks is of ook voor een romantische relatie, lichtte verzoekende partij toe: *“Gewoon de handeling van de transgender tijdens de seks, is aantrekkelijker dan de meisje, de meisjes zullen die dingen niet doen, ik heb er heel veel van genoten”*. De vraag nogmaals gesteld door de commissaris-generaal, merkte verzoekende partij nog op: *“De gevoelens, en de seks ook, de gevoelens van de transgender zijn aantrekkelijk, hij maakt tijd voor jou en maakt ook afspraken. Ik ontmoette ze meestal in de cinema, ik had geen tijd voor een relatie. Gewoon gebrek aan tijd.”* De commissaris-generaal peilde er vervolgens naar of zij zo'n relatie, met name een echte romantische relatie met een transgender, zou willen, waarop verzoekende partij repliceerde als volgt: *“Hij moet wel zonder penis zijn of een kleine. Als hij de borsten van meisjes heeft, voor mij is het geen probleem om gewoon naar de bordelen te gaan”* (notities van het persoonlijk onderhoud van 6 september 2019, p. 11 – 17).

4.2.2. De Raad herneemt, gelet ook op wat voorafgaat, dan ook de grond in de beschikking van 3 september 2020, en stelt vast dat verzoekende partij hieraan geen afbreuk doet, waar wordt vastgesteld:

“Verzoeker betwist en bekritiseert zeer algemeen doch weerlegt noch ontkracht de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent zijn seksuele activiteiten in België: “Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, bracht u nog een nieuw element aan dat uw seksuele activiteiten in België betreft. U ervaarde meer vrijheid in België op persoonlijk vlak wat u ertoe bracht uw seksualiteit op een andere manier in te vullen dan in Irak. In Irak zou niets gemogen hebben en was u gefrustreerd op seksueel vlak. Zelfs masturbatie is niet toegelaten en u kon dan ook niets ondernemen om uw seksuele verlangens in te vullen (CGVS, pg 11) . Sinds ongeveer anderhalf à twee jaar zou u in België op regelmatige basis seksuele contacten hebben en dit ook met jongens en met transgender personen. U gaat dan naar de bordeelbuurt nabij Gent-Dampoort of Antwerpen. U bezoekt ‘cinema’s’ waar u bevredigd wordt door transgender personen, met name transvrouwen. U hebt met geen woord gerept over dit element in het kader van uw interview bij de DVZ. Nochtans werd u er bij de DVZ op gewezen dat u in het kader van een volgend verzoek niet sowieso opgeroepen zal worden door het CGVS en dat u dan ook essentieel is om alle nieuwe elementen op dat moment aan te brengen (zie verklaring volgend verzoek DVZ). Het gegeven dat u dit element geheel onvermeld liet bij de DVZ, illustreert dat u geen gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van uw seksueel gedrag in België. Uit nadere bevraging van dit nieuw motief, bleek dit inderdaad zo te zijn. U haalde immers geen concrete problemen aan die u reeds zou gekend hebben omwille van uw seksuele activiteiten in België en het bleek dat niemand in Irak op de hoogte is van uw seksueel gedrag (CGVS, pg 11). U gaf enkel uiting aan een hypothetische vrees voor de Iraakse overheid. U zou indien u betrappt zou worden met een jongen in Irak een gevangenisstraf van 15 jaar en 1 maand kunnen oplopen (CGVS, pg 12). Een dergelijke zuiver hypothetische vrees is onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te kunnen maken.

Gezien u sprak over seksuele betrekkingen als homoseksueel, werd u gevraagd te verduidelijken wat uw seksuele geaardheid is. U sprak in dat verband enkel over het seksuele aspect, waarbij u aangaf dat het u erom gaat uw seksuele frustratie of energie kwijt te raken, dat het daarbij niet zoveel uitmaakt of het om een man of een vrouw gaat, dat u soms een jongen zoekt om u oraal te bevredigen, dat u seksuele betrekkingen gehad hebt met meisjes, maar ook op mannen valt en dan vooral transgender personen en bij voorkeur een transgender met vrouwelijke borsten en dat u gewoon valt op de borsten en de billen (CGVS, pg 11). Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u biseksueel bent of heteroseksueel, begon u opnieuw over het seksuele aspect. U verklaarde dat u op alle twee valt, maar meestal op mannen die vrouwelijke borsten hebben en een aantrekkelijke bilpartij en dat seks met mannen soms beter is dan met meisjes (CGVS, pg 11). Toen er gepolst werd of u interesse had in een partnerrelatie met een man, begon u alweer over het lichamelijke aspect, namelijk dat u misschien in de toekomst dat zou willen, maar dan zou u wel een transgender moeten vinden, dat u wel houdt van transgender personen, liefst mannen zonder mannelijk geslachtsorgaan (CGVS, pg 12). Op de vraag of u een romantische relatie wilde met een transgender persoon of dat het u enkel om seksuele handelingen ging, antwoordde u dat de handeling van de transgender tijdens de seks aantrekkelijker is dan deze van meisjes, dat meisjes zulke dingen niet doen en dat u er heel veel van genoten hebt (CGVS, pg 16 en 17). U gaf vervolgens weliswaar aan dat de gevoelens van de transgender voor u aantrekkelijk zijn, dat die persoon tijd voor je maakt en afspraken maakt, maar dat u hen meestal gewoon in de cinema ontmoette, daar u geen tijd had voor een relatie (CGVS, pg 17). Vervolgens beantwoordde u echter de vraag of u dan een echte romantische relatie zou willen met een transgender als volgt: “Hij moet wel zonder penis zijn of een kleine. Als hij de borsten van meisjes heeft, voor mij is het geen probleem om gewoon naar de bordelen te gaan’ (CGVS, pg 17). Dit verduidelijkt eens te meer dat het u enkel om het seksuele aspect gaat en dat u geen verlangen hebt naar een duurzame partnerrelatie met een transvrouw. Nog werd u gevraagd de emoties toe te lichten die u ervaarde toen u voor het eerst seksueel contact had met een transgender persoon. U bleef bij de feitelijkheden en sprak opnieuw enkel over seksuele en lichamelijke aspecten (CGVS, pg 13). Nadat u nogmaals de kans kreeg om over het emotionele aspect te spreken, kon u enkel zeggen dat u ‘gewoon opgelucht’ was (CGVS, pg 13). Daarnaast bleek dat uw seksuele dromen - fantasieën zou u in Irak niet gehad hebben want dit was verboden - in Irak over meisjes gingen (CGVS, pg 15) en dat u in staat bent om een bevredigende seksuele relatie te onderhouden met een vrouw (CGVS, pg 16). Uit het geheel van uw verklaringen, blijkt dan ook dat er geen sprake is van een homoseksuele of biseksuele geaardheid in uwen hoofde. U verwees enkel naar fysieke en seksuele aspecten. Een geaardheid maakt echter een intrinsiek onderdeel uit van iemands persoonlijkheid en kan bijgevolg niet gereduceerd worden tot één aspect, namelijk het seksuele. Het loutere gegeven dat u in België seksuele activiteiten hebt ontplooid waarbij u een voorkeur hebt voor transvrouwen, kan bijgevolg niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

U dacht ook dat het voor u, in geval van terugkeer naar Irak, heel moeilijk zou zijn om te stoppen met uw seksueel gedrag, gezien dit gedrag voor u inmiddels een gewoonte geworden is (CGVS, pg 12). Gelet op uw verklaringen waaruit blijkt dat u zich wel degelijk seksueel aangetrokken voelt tot vrouwen, bijvoorbeeld tot H.(...) of tot uw Belgische ex-vriendin V.(...), kan er niet aangenomen worden dat u in Irak uw seksuele verlangens onmogelijk zou kunnen invullen en dit in het kader van een partnerrelatie met een vrouw (CGVS, pg 16). Het CGVS is zich ervan bewust dat u wellicht uw seksueel gedrag zou moeten aanpassen in geval van terugkeer naar Irak aan de aldaar geldende maatschappelijke en religieuze voorschriften, normen en waarden. Dit maakt echter in uw geval geen schending uit van uw fundamentele grondrechten. Er wordt immers niet van u verlangd dat u een geaardheid zou verbergen, gezien er in casu geen sprake is van een diepgewortelde niet-heteroseksuele geaardheid, noch wordt van u geëist dat u elke vorm van seksuele activiteit zou staken in uw land van herkomst.”

Verzoekende partij slaagt er niet in hier een ander licht op te werpen. Ze brengt geen concrete en dienstige elementen bij die het voorgaande in een ander daglicht plaatsen.

De Raad stelt voorts vast en beklemtoont dat waar verzoekende partij ter zitting voorhoudt dat het niet eenvoudig was voor haar om zich te uiten en dat zij dit ook niet durfde aan te kaarten bij de Dienst Vreemdelingenzaken, van enige schaamte of angst dienaangaande klaarblijkelijk geen sprake was op het Commissariaat-generaal, getuige de verklaringen die zij er aflegde, zoals die blijken uit de notities van haar persoonlijk onderhoud aldaar op 6 september 2019. Dat verzoekende partij zich in maart 2020 zou hebben *geout*, neemt niet weg en doet niets af aan dat vaststelling dat zij over haar voorgehouden geaardheid en in het bijzonder haar seksuele verlangens al eerder dus zeer open was tegenover de commissaris-generaal en haar verklaringen allerminst blijken geven van enige schaamte of vrees om hierover openlijk te praten. Uit de notities van haar persoonlijk onderhoud blijkt bovendien, en dit in het bijzonder, dat wanneer de commissaris-generaal haar de vraag stelde waarom zij er eerder tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets over had gezegd, verzoekende partij geen gewag maakte van een gebrek aan durf of enige schaamte. Verzoekende partij gaf toen immers louter als reden: *“Ik heb zojuist uitgelegd hoe de sfeer was bij het eerste interview, ik kreeg geen kans om meer te vertellen, bovendien, heeft de advocaat mij niet geholpen, hij zei niet tegen mij, wat ik moest zeggen. Ik heb het eerder gezegd”* (notities van het persoonlijk onderhoud van 6 september 2019, p. 12). Over enige schaamte of gebrek aan durf repte ze toen, zelfs meer algemeen niet tijdens haar gehoor, met geen woord. Verzoekende partij haar argumentatie dienaangaande ter zitting en die in diezelfde zin uiteengezet in haar aanvullende nota, ter verschoning van haar nalaten dit op de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden, weet dan ook allerminst te overtuigen en kan niet worden aangenomen, gelet ook op het grote gemak waarmee zij hier nadien vrijuit, zeer gedetailleerd en expliciet verklaringen over aflegde op het Commissariaat-generaal.

4.2.3. Uit de door verzoekende partij per aanvullende nota van 30 november 2020 aangebrachte elementen en argumenten blijkt dat verzoekende partij met enkele organisaties in België, waaronder Alias en Violet, contact had/heeft die haar begeleid(d)en, dit voornamelijk telefonisch omwille van de covid-19 pandemie, waar zij haar verklaarde homoseksuele geaardheid aankaartte alsook de problemen die zij hierdoor zou hebben ervaren, enerzijds in eerste instantie in Irak en nadien ook hier in België. Zo maakte ze er o.a. melding van het feit dat zij hier in België op haar werk omwille van haar geaardheid zou worden gepest, hetgeen tevens wordt geattesteerd door een Belgische arts (die haar medicatie voorschrijft).

De door verzoekende partij per aanvullende nota aangebrachte documentatie is evenwel geenszins van aard afbreuk te doen aan de voorafgaande concrete vaststellingen, op grond waarvan de Raad in navolging van de commissaris-generaal besluit dat verzoekende partij haar voorgehouden homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt verder vast dat waar in de aanvullende nota melding wordt gemaakt van homoseksuele betrekkingen van verzoekende partij in Irak, waar zij reeds op haar twaalfde een eerste dergelijke betrekking zou hebben gehad met H.S. en waar zij naar de rivier ging om (halfnaakte) mannen te bekijken en voorts ook seks zou hebben gehad met een man in Najaf, een zekere A., verzoekende partij hier eerder niet de minste melding van heeft gemaakt. Ook over het feit dat, zoals in de aanvullende nota wordt aangevoerd, *“Zijn ontluikende homoseksuele geaardheid ging niet volledig voorbij aan zijn familie, dewelke hem dan ook stevig waarschuwde dat dit niet getolereerd werd”*, repte verzoekende partij eerder met geen woord. Evenmin werden haar bezoeken aan een cinema in Bagdad waar zij soms de mogelijkheid had om andere homo's te ontmoeten, door verzoekende partij eerder ter sprake gebracht.

Integendeel zelfs, uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekende partij hier eerder door de commissaris-generaal expliciet naar werd gevraagd, doch ze gaf toen uitdrukkelijk aan in Irak geen seksuele fantasieën over mannen en al zeker geen seksuele contacten met mannen te hebben gehad: *“Ik heb niets geprobeerd in Irak, enkel in België”* (notities van het persoonlijk onderhoud van 6 september 2019, p. 15). Haar antwoord op de vraag of haar seksuele fantasieën in Irak over meisjes gingen, luidde als volgt: *“Meisje. Ik had geen fantasie, alles is daar haram, ik kon me niet aftrekken zelfs. Echt fantasie had ik niet, maar in mijn dromen was iets anders”*. Toen de commissaris-generaal haar hierop de vraag stelde of zij in Irak dan over meisjes droomde of (...), stelde verzoekende partij: *“Ik bedoelde dat ik klaar kwam tijdens de dromen. Dat gebeurde wel vaak. Ik had geen seksuele relaties of fantasie, ik was de hele tijd gefrusteerd”* (notities van het persoonlijk onderhoud van 6 september 2019, p. 15). Verzoekende partij haar uitleg in de aanvullende nota omtrent haar seksuele fantasieën en meer nog haar seksueel handelen in Irak, vallen aldus geenszins te rijmen met, doch druisen manifest in tegen haar eerdere verklaringen hierover aan de commissaris-generaal, waarbij zij aangaf dat zij in Irak niet aan zulke zaken dacht, minstens eventuele gedachten dienaangaande geenszins in de praktijk in seksuele handelingen omzette, doch alles er daarentegen beperkt bleef tot seksuele frustraties. Verzoekende partij kan zich, zoals eerder werd opgemerkt, bezwaarlijk achter enige schaamte of angst verschuilen ter verklaring of rechtvaardiging voor het tijdens haar verhoren in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming niet vermelden van haar seksuele verlangens en activisme in haar land van herkomst Irak. Haar verklaringen in de aanvullende nota omtrent haar ontlukende homoseksuele geaardheid en homoseksuele betrekkingen in Irak weten derhalve allerminst te overtuigen en zijn niet aannemelijk of geloofwaardig.

De Raad stipt in dit verband nog aan dat waar in een van de door verzoekende partij neergelegde attesten gewag wordt gemaakt van geweld en bedreigingen waarmee verzoekende partij omwille van haar homoseksuele geaardheid in Irak te maken kreeg, verzoekende partij zelf daar dus eerder met geen woord over heeft gerept en die stukken aldus geenszins overeenstemmen met haar eerdere verklaringen. Bovendien kunnen de sociaal werkers van de betreffende Belgische organisaties alsook de arts zich hiervoor louter steunen op en bevatten hun attesten aldus niets meer dan louter een weergave van verzoekende partij haar verklaringen aan hen. De attesten vormen dan ook geen bewijs van de door verzoekende partij voorgehouden homoseksuele geaardheid. Dit geldt des te meer nu niet kan worden uitgesloten dat verzoekende partij om opportunistische redenen in het kader van huidig verzoek dergelijke verklaringen zou hebben afgelegd en dergelijke attesten bijbrengt.

4.2.4. Hoe dan ook, het feit dat verzoekende partij homoseksuele contacten heeft in België (en hier deelneemt aan allerhande LGBTQI- georiënteerde activiteiten), neemt niet weg en doet niets af aan de vaststelling dat zij haar voorgehouden homoseksuele geaardheid niet aannemelijk of geloofwaardig weet te maken. Verzoekende partij lijkt er verkeerdelijk van uit te gaan dat het louter seksueel actief zijn met mannen op zich het bewijs vormt van haar voorgehouden homoseksuele geaardheid. Het onderhouden van seksuele contacten met mannen toont op zich evenwel niet aan dat verzoekende partij daadwerkelijk homoseksueel is. Zij dient immers tevens aan de hand van doorleefde en geloofwaardige verklaringen *in concreto* aannemelijk te kunnen maken op welke wijze zij haar homoseksuele geaardheid heeft ontdekt en beleefd, dit tevens in het licht van haar persoonlijke en maatschappelijke context. De door verzoekende partij per aanvullende nota bijgebrachte attesten vermogen op zich geen afbreuk te doen aan de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen inzake haar voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Derhalve kan hieraan bezwaarlijk een vrees voor vervolging in Irak worden gekoppeld en vormt dit aldus geen element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat zo verzoekende partij op haar werk gepest wordt, om welke reden dan ook, dit wettelijk strafbaar is en zij hiervoor een beroep kan doen op daartoe voorziene procedures.

4.3. Verzoekende partij gaat voorts niet in op en laat voor het overige na daadwerkelijk concrete en pertinente opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 3 september 2020 opgenomen grond te formuleren. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen

aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS